

Crítica

L'amor romàntic, un mal vici capitalista i heteropatriarcal

Antoni Riera

Els règims imperants tendeixen sempre a la jerarquització. Ho era el feudalisme, de jeràrquic. I ho va ser la revolució francesa, que el va derrocar, també. Les grans dictadures. I els sistemes dominants. En tot i pertot hi ha jerarquia. També ara, en plena era del capitalisme neoliberal, ho tenim tot ben jerarquitzat. Hi ha l'IBEX-35, el G-8, la Champions de futbol, els ÒÒscars cinematogràfics. Jerarquia per un tub. Fins i tot els amors, tenim jerarquitzats. El capitalisme ha situat, segur que per interès propi, en el calaix més alt del podi dels amors l'amor romàntic, el del cor, el de no puc viure sense tu, el de la necessitat, el de la dependència, i el de tota una imatgeria de felicitat més inventada que real que sovint genera més frustració que no realització personal.

Tot això ve a rotlo arran del disc que la pianista i compositora Clara Peya va venir a presentar al Teatre d'Artà aquest cap de setmana passat. Peya, que actua sovint a Mallorca, on té un generós grup de

seguidors incondicionals. Estómac, li ha posat de títol. Perquè per l'estómac és per on passen les emocions, també, les més guapes, i les més lletges. Perquè l'estómac és estèticament poc amable. Perquè no és un cor vermell i tòpic.

Peya és un torrent creatiu. Joveníssima, té ja un sac amb vuit discs publicats. Aferrada al piano, lliure, comodíssima, arriscada, hi combina la força desbocada de l'aigua creativa amb la nota minimal, el detall, el silenci. Tant les composicions com els arranjaments posteriors denoten ganes de sorprendre permanentment el públic, que escolta agraït la proposta generosa de la pianista. Clara Peya, a més, es fa acompanyar sempre de veus cristal·lines, com la de Paula Grande al

“Que ens commogui la bellesa, que ens remogui la revolta. Doble gratitud, idò, a Clara Peya”

teatre artanenc. Grande no és l'artista que va enregistrar el disc, però ens va oferir un registre ple de personalitat, amb moments de veu límpida i d'altres cercant la veu trencada que també agrada a Peya per oferir aquesta música plena de contrastos que la caracteritza.

“Ja no tinc abdomen / ni carn sota la pell. / L'estómac no té sostre / i els ossos són ocells. / I el cor i jo ara estem sols. / Un a un. Cara a cara”, diu en la cançó que obre el disc. I plena de valentia, hi afegeix: “Ja no camino com caminava; ara tinc branques, en comptes d'ales; trepitjo somnis amb la mirada”.

A mitjan concert, Peya i la seva banda abandonaren l'escenari per donar pas a dues representants del moviment feminista de Palma per llegir el manifest fundacional.

S'agraeix, i molt, que els artistes que excel·leixen en els seus quefers s'impliquin dins i fora de l'escenari, dins i fora del seu moment creatiu, en la realitat que els envolta. Que ens commogui la bellesa, que ens remogui la revolta. Doble gratitud, idò, a Clara Peya.